

ПОНЯТТЯ ВЗАЄМОДІЇ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ

Олександр Олександрович ПРЯДКО,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*

Україна з 24.02.2022 року знаходиться в стані війни, що, своєю чергою, відобразилося на структурі кримінальної протиправної діяльності. Зокрема, в питому вагу в ній займають раніше не відомі нашій країні кримінальні правопорушення, а саме – воєнні злочини. Вказані протиправні діяння є складними за механізмом учинення. Крім того, на процес їх розслідування впливають такі фактори, як: відсутність практичного досвіду з виявлення, документування та розслідування названих кримінальних правопорушень у багатьох працівників органів досудового розслідування; регламентованість воєнних злочинів не тільки нормами національного кримінального законодавства, а й міжнародним гуманітарним правом; недостатня кількість методичних напрацювань щодо організації розслідування воєнних злочинів; необхідність постійної та належної співпраці працівників органів досудового розслідування, в тому числі різних відомств, між собою й іншими підрозділами та органами; здійснення в небезпечних для життя та здоров'я умовах і т. п. Тому важливим і актуальним убачається дослідження особливостей взаємодії під час розслідування воєнних злочинів, зокрема в частині визначення поняття такої співпраці.

Як указує з цього приводу К.О. Чаплинський, швидке розкриття й розслідування тяжких і особливо тяжких злочинів напряму залежить від належної взаємодії оперативних і слідчих підрозділів Національної поліції України у кримінальних провадженнях. Це дозволяє якісно спланувати проведення першочергових слідчих (розшукових) і процесуальних дій та оперативно-розшукових заходів. Зважаючи на це, розробка практичних рекомендацій щодо взаємодії слідчих і працівників оперативних підрозділів Національної поліції є, безумовно, одним із пріоритетних напрямків для досягнення мети кримінального провадження, особливо в умовах воєнного стану [1, с. 248].

Взаємодія під час розслідування кримінальних правопорушень, у тому числі воєнних злочинів, є однією з форм організації досудового розслідування. Вказана діяльність спрямована на консолідацію сил і засобів з метою оптимізації їх діяльності та забезпечення якомога швидшого досягнення внаслідок узгодженої діяльності спільної мети. Зокрема, під час здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень, у тому числі виокремленої категорії злочинів, загальною метою є вирішення завдань кримінального провадження, передбачених ст. 2 КПК України. При цьому вказана мета досягається шляхом вирішення проміжних, як їх ще прийнято називати в криміналістиці, тактичних завдань. Такі завдання, як приклад, можуть стосуватися встановлення певних обставин учинення криміна-

льного правопорушення, встановлення особи злочинця та/чи її співучасників, збирання достатньої доказової бази тощо.

Більше за все, очевидно, що органи досудового розслідування реалізують свої повноваження не ізольовано, а значить у своїй професійній діяльності пересікаються з іншими суб'єктами, які вирішують аналогічні чи суміжні завдання. Відповідно виникає необхідність організувати всіма суб'єктами свою діяльність у такий спосіб, щоб не просто не заважати одне одному, а щоб навпаки – допомагати, полегшувати виконання поставлених завдань. Саме тому уповноважені суб'єкти навчилися співпрацювати, тим самим не тільки пришвидшуючи досягнення кінцевого результату, а й підвищуючи кількісно-якісні показники такої діяльності. Інструментом, за допомогою якого вдається підвищити ефективність і продуктивність досудового розслідування, в нашому випадку воєнних злочинів, є взаємодія.

У цьому контексті вбачається слушною позиція О.В. Пчеліної з приводу того, що взаємодія в рамках кримінального провадження дозволяє оптимізувати діяльність її суб'єктів, тим самим забезпечуючи ефективність досудового розслідування та судового розгляду загалом. Це один із методів протидії злочинності, котрий полягає в узгодженості та поєднанні в порядку та на основі закону зусиль декількох осіб, підрозділів, органів тощо заради забезпечення оптимізації досудового розслідування кримінальних правопорушень. Причому потрібно враховувати, що взаємодія зумовлюється потребою раціоналізації кримінального провадження [2, с. 172; 3, с. 384–385; 4, с. 108].

З огляду на вищенаведене вважаємо доречним і водночас необхідним з'ясувати, в чому полягає взаємодія під час розслідування воєнних злочинів.

Так, взаємодія не є новою категорією в криміналістичній і кримінальній процесуальній науці. Наприклад, О.Ф. Кобзар пропонує тлумачити взаємодію під час розслідування злочинів як спеціальну взаємодію. Свою позицію вчений обґрунтовує тим, що вказаний різновид взаємодії містить об'єднані однією метою спільні погоджені заходи, які мають значення для боротьби зі злочинністю, проведені декількома зацікавленими суб'єктами [5, с. 26]. Цікавим і лаконічним є трактування взаємодії під час розслідування кримінальних правопорушень, запропоноване В.О. Малярвою. Зокрема, вчена пропонує її розуміти як форму інтеграції спільних зусиль різних суб'єктів, узгоджену за метою, завданням, місцем та часом застосування [6, с. 262–265].

Разом із тим за допомогою аналізу сформованих наукових позицій щодо визначення основних ознак, структурних елементів і поняття взаємодії під час досудового розслідування кримінальних правопорушень можна помітити, що взаємодію прийнято трактувати у широкому та вузькому розуміннях. Приміром, авторський колектив монографічного дослідження «Взаємодія при розслідуванні економічних злочинів» у вузькому значенні взаємодію визначають як сумісну діяльність спеціалізованих суб'єктів, для яких є характерним виконання одних і тих же завдань, але з використанням різних засобів і методів, а у широкому значенні – сумісну діяльність правоохоронних органів і неспеціалізованих суб'єктів [7, с. 20–21].

Деяко інноваційною позицією до трактування взаємодії під час розслідування кримінальних правопорушень є виділення трьох підходів до визначення сутності такої взаємодії. Р.А. Степанюк виокремлює наступні підходи до розуміння взаємодії:

– у широкому сенсі, взаємодія розглядається стосовно сумісної діяльності всіх органів і посадових осіб, що здійснюють кримінальне судочинство;

– у вузькому розумінні, взаємодія розглядається як форма організації розслідування, а одним з її суб'єктів завжди виступає слідчий;

– комбінований підхід полягає у намаганні різнобічного розуміння взаємодії [8, с. 191–194].

Підсумовуючи вищезазначене, можна дійти висновку, що взаємодія під час розслідування воєнних злочинів – це форма організації узгодженої спільної діяльності між різними суб'єктами, спрямованої на вирішення єдиної цілі з метою оптимізації процесу досудового розслідування виокремленої категорії кримінальних правопорушень. При цьому основними ознаками, які визначають специфіку вказаної форми організації розслідування воєнних злочинів є: врегульованість на нормативно-правовому рівні; спільний характер дій; узгодженість; цілеспрямованість; різноманітність форм реалізації; суб'єктний склад. Окремо варто зазначити, що вказані ознаки взаємодію можуть уточнюватися залежно від її виду.

Список використаних джерел:

1. Чаплинський К.О. Проблемні питання взаємодії слідчих та оперативних підрозділів Національної поліції України під час розслідування кримінальних правопорушень. *Вісник ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка*. 2022. Вип. 4 (100). С. 247–258. DOI: <https://doi.org/10.33766/2524-0323.100.247-258>.

2. Пчеліна О.В. Щодо поняття та сутності взаємодії під час розслідування злочинів у сфері службової діяльності. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2015. № 1 (11). С. 167–172.

3. Пчеліна О.В. Теоретичні засади формування та реалізації методики розслідування злочинів у сфері службової діяльності: дис. ... д.ю.н.: 12.00.09. Харків, 2017. 568 с.

4. Пчеліна О.В. Взаємодія слідчого та інспекторів-криміналістів під час досудового розслідування кримінальних правопорушень. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія»: збірник наукових праць*. 2020. Випуск 1. С. 107–111. DOI <https://doi.org/10.32837/chern.v0i1.59>.

5. Кобзар О.Ф. Взаємодія як вид соціальної діяльності в боротьбі зі злочинністю. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2011. № 3. С. 25–27.

6. Малярова В.О. Розслідування злочинів проти моральності у сфері статевих стосунків: теорія та практика: монографія / за ред. д-ра юрид. наук, чл.-кор. НАПрН України С.М. Гусарова. Харків: Діса плюс, 2013. 422 с.

7. Взаємодія при розслідуванні економічних злочинів: монографія / кол. авт.: А.Ф. Волобуєв та ін.; За заг. ред. д-ра юрид. наук, професора А.Ф. Волобуєва. Харків: «Курсор», 2009. 320 с.

8. Степанюк Р.А. Криміналістичне забезпечення розслідування злочинів, вчинених у бюджетній сфері України: монографія / за заг. ред. д-ра юрид. наук, професора А.Ф. Волобуєва. Харків: Вид-во ХНУВС, 2012. 382 с.